

המשמעת החדשה בצבאנו החדש*

היחס האנושי בקטנות — הוא הוא המססה חיילים טובים יותר.

«גנרל» — סח הטוראי הצעיר והרציני — בשעה שאתה מבקר במחנה, מן הראוי שתראה את תחנת-האזקעה מפני התקפות-אוויר, בטוחני כי תמצא בה ענין רב. בימים עברו היה חייל זה נתבע למשמעת חמורה על אשר «לזול בכבודו של קצין». אולם, הגנרל ג'ורג' ס. מרשל, ראש-המטה של צבא ארצות הברית, הלך לראות את תחנת-האזקעה, ואמנם מצא ענין רב בה, ואמר זאת לחייל.

ראש המטה שימש בזה דוגמה ליתר קציני הצבא החדש. הטוראי הצעיר גילה יוזמה; במלחמה המודרנית היוזמה כל מחיר לא ישוה לה, והנימוסין — לאו דוקא. חיל הרגלים בומגנו נלחם כשחיליו מפורזים על פני שטח נרחב כל כך, שקול הפקודה רכי-הרושם לשעבר אינו כיום אלא «צריחה באל-חוק»; חלפה לבלי שוב תחושת ההמון, זו שהגבירה את אומץ-הרוח בצבאות-העבר, ואילו כיום קבוצות קטנות ומבודדות עומדות ברשות עצמן במדה שאין לה תקדימין. ואף-על-פי-כן קיים ועומד ההכרח בשינוי-פעולה עם אוירונם, טנקים ותותחים.

לאחר בחינה יסודית החליט המטה הראשי, שאימון הצבא למלחמה הזאת מן ההכרח שיפתח בקרב חיילינו שינוי-פעולה מתוך הבנה ולא התנהגות-רובוט נטולת-הבנה. על החיילים לדעת מהו כל הענין ומה יש לעשות ביחס אליו, לא רק משנתקבלו פקודות מפורטות אלא גם בשעה שהם נתונים ברשות עצמם. הן על-ידי הוראה והן על-ידי דוגמה אישית מחיירים הקצינים הגבוהים את הרוח החדשה הזאת בקרב כל הקצינים המשרתים בצבא. המסורת של «כל המרבה בצעקה הרי זה משובה» — טרם דעכה, אולם היא הולכת ונעלמת. כך, למשל, ניתן לכל חייל, במידת האפשרות, לתרגל את המחלקה שלו; ובין שהוא מצליח ובין שאינו מצליח, הרי הוא נוכח לדעת. לפחות, ש«להיות קצין משמעותו רבה יותר מכפי שסבור הייתי תחילה».

קצינים טובים שומרים על כבודם העצמי של אנשיהם. ומעשה בגנרל שנתקל בקורפורל אשר הסביר לקבוצתו את השימוש במרגמה חדשה. הסמל נבון לחלוטין בנוכחותו של הקצין. מתוך הרגשה, שהקורפורל עלול להתכוות בעיני אנשיו, התקרב אליו הגנרל ואמר: «אל תספר להם, הראם בסועל». מתוך הקלה ביצע הקורפורל את ההרגמה בהצלחה רבה. מעשה בלויטננט-גנרל בן ליר ** שאחד הוקיפים בצבאו עצרו; והגנרל לא ידע את הסיסמה. «מעולם לא קרני כדבר הזה — אמר הוקיף, ומה היית אתה עושה אילן היית במקומי?» «הייתי לוקח את עצמי לתחנת-המשמר» — ענה הגנרל ליר. בהכרת טובה הפליט הוקיף: «טוב הדבר, גלך!»

הצבא מסביר לחיילים «מדוע». בזמן התמוננים במדינת קרוליינה *** קבל כל חייל חזור, בו הוסברו לו הפעולות שבוצעו על-ידי חיל-הרגלים, הפרשים, התותחנים, החייל המשורין וחיל-התעופה. ובערבים, בכינוסים מרובים סביב מדורות-המחנה, נידונו בעיות-היום. «קפיטן — יכולת לשמוע את שאלתו של אחד החיילים — הבורק ביצענו פעולה זו וזו, מדוע, איפוא, ביצענוה כך?» האנשים גילו התענינות ערה, ואילו הקצינים סייעו אותם כמיטב יכולתם.

לפני התמוננים במדינת טנסי, שהתקיימו באביב האחרון, כינס המיור גנרל ג'ורג' ס. פטן הצעיר, את הדיכוייה המשוריינת השניה שלו בת שנים עשר אלף איש, כמגרש-

* תמצית מתוך «אמריקן לגין מניין».

** מפדק הארמיה השניה בצבא ארצות הברית. — המער.

*** תמוננים שנערכו בהשתתפות פורמציית מתוך הארמיה השניה. — המער.

התאגרות, והסביר להם את תכנית פעולתם. בגמר התמרונים, כינסם שוב. על הקיר היתה תלויה מפה עזיקת של איזור התמרונים. בחכת-חזרן הצביע הגנרל על המפה והסביר את הפעולות שביצעה הדיביזיה, ועל שום מה ביצעה כך. הדגמת ה"מדוע" בקנה-מידה רחב ביותר ניתנה על-ידי הגנרל ליר; הגיים השני של המערב התיכון העומד תחת פיקודו שמע הרצאות בתולדות אמריקה, הדימוקרטית, הטוטליטריות והמלחמה הגובחית. עתידים אנשיו לדעת לשם מה הם נלחמים.

גימוק נוסף למשמעת החדשה נעוץ בעובדה, שבצבאו הוא מהראשונים מבחינת תפיסתו והשכלתו. החייל הטפוסי נמצא שנתיים בבית-ספר תיכוני. קציין מנוסה אחד התבטא: «בושה היא לנהוג שררה באנשים כאלה».

גילווי-אחזה בצבא אין בהם מן החידוש; לא קציין אחד-נשא את תרמילו של טוראי שאפסו כחותיו במשך הקילומטרים האחרונים למסע ממושך, וקצינים טובים דאגו תמיד לשלוםם של חייליהם לפני שדאגו לעצמם. אולם כיום רבו גילוויים אלה. בזמן שהגנרל מיר גייקוב ל. דיוורס קבל את הפיקוד במצודת ברג בצפון קרוליינה, מצא את חייליו ערוכים למיסקר ביום חורף קר, כשהם לבושים מדי-כותנה. פשט את מעילו והתייצב לבוש בחולצתו, בשעה ששמונת אלפי אנשיו עברו לפניו בסך. ואילו המיור גנרל אוסקר וו. גריסולדר בראותו שוטר צבאי עומד ורועד מקור על משמר התנועה, הלך והעביר אליו את התגור המיטלטל שלו. קולונל אחד השאיל את מעילו עטור נשרי-הכסף לשוטר צבאי אחוז-צנה, שכיוון את התנועה.

אין הקצינים נוהגים יותר לגעור באנשיהם לשם השגת תוצאות משביעות רצון. קולונל של חיל הרגלים, במקום «להרכיץ פקודות» מסביר: «אנו עוברים לנקודה פלונית על מנת לפגוע באגף האויב»- ואנשיו כאילו מאליהם פותחים בצעד מזורו. הפקודות לובשות לעתים תכופות צורה של פניה ידידותית: «שים-נא את שקי החול במקום פלוני, עשה נא את זה!»

קפיטן אחד אשר סרגנט ותיק סח לו שהמגויסים החדשים המתגעעים לביתם, הם «החיילים המרבים ביותר בכתבת מכתבים שראיתי מעודי», עמד וחילק להם המרי-כתיבה בהפסקות שבין התרגילים. «כתבו הביתה על מעשיכם פה - אמר - זה יעזר לכם להכין את טעם מעשיכם ויעודד אתכם ואתם גם יחד».

אם אין הצבא מוצא יוחר חן בעיניך, הגד זאת לגנרל - אמרה זו אינה יותר בגדר הלצה. יש שגנרלים אפילו מזמינים את אנשיהם שיבקרו אותם. חייל אחד התבטא: «קל לי יותר לדבר אתך מאשר עם הקורפורל שלי». ויש אשר גנרלים הנוסעים לבושי אורחית במכוניות בלתי-צבאיות, אוספים לתוכן מגויסים שגודמנו להם בדרך, שואלים לתנאי-חייהם ובוחנים את תלונותיהם.

שיטת ההדגמה המעשית מתחילה משעה שהטירונים מקשיבים לסידרת הרצאות המלווה בתערוכת ציוד, ורושמים לפנייהם הערות להצגת שאלות אחי. וכן מסתכלים בסרטים המתארים לפנייהם הכל - מהקמת אוהל ועד ליריה בחותח אנטי-מטוסי. דיביזיה אחת הכינה הצגת קומדיה, שבה עשו «ירוקים» כל טעות ושגיאה העלולה להעשות; קהל החיילים רעם בצחוק - וסגלו את לקחם בנקל.

מטפחים את רוח ההתחרות. מצב הרוח של יחידה אחת בחיל הקשר נפגע בגלל תלונותיו של חייל אחד מלא-ריטון כנגד הקפיטן ה"מוציא את נשמתו". הקפיטן הובילו למפקדת היחידה הסמוכה ושאל שם: «כמה חוטי-טלפון הנחתם אתמול?» חמשה עשר מילין - היתה התשובה. הקפיטן פנה לחייל המתלונן: «ואנו הנחנו אחד עשר בלבד. הבה נחזור וגוכיח שביבלתנו לעלות עליהם». וכן עשו.

זה עתה גילה מיניסטרוין המלחמה מידת-התחשבות כזאת בדעת החיילים, שאין לה דוגמה בהיסטוריה של הצבא. לקבוצה נבחרת טפוסיית בת שלשת אלפים חייל הציע: «הרי לפניכם מאה ושמונה עשרה שאלות, השיבו עליהן מבלי לחתום את שמותיכם. אין בדעתנו

להציג מאחורי גבכם». וכן התחילו השאלות: «האם אתה מחבב את קציניך? מדוע? מדוע לא? ועד לשאלה — «כיצד נוכל לעשותכם חיילים טובים יותר ואת הצבא צבא טוב יותר?» התשובות העידו, שהצבא החדש מעריך את מאמצי קציניו להחזיר משמעת גמישה יותר ולעודד את שיתוף-הפעולה. «אין החיילים רוטנים על קציניהם כפי שנהגו חבריהם בעבר», סח לי סרגינט אחד. «וכי למה גרטן? — טענו טוראים מכל הסוגים, מן הצבא הסדיר המשמר הלאומי ומבין המגויסים החדשים». «הן קצינינו בחורים כהלכה הם. הן אומדים לנו מה יעשו ומדוע, ואם יפגעו נוכל אנו להמשיך בעצמנו».

בין חיילי הצבא וקציניו בעבר היו שחששו, כי המשמעת החדשה תרבה רשלנות. החששות נתכדו. כתוצאה מהמשמעת החדשה נתמעטו העבריינים. בזמן התמרונים במדינת קרולינה, כאשר 300 אלף חיילים קבלו את השלומם ביום אחד — נשאר שם מאות שוטרי הצבא כמעט באפס מעשה.

הצבא החדש יודע, שההיסטוריה מלאה וגדושה מלחמות, שבהן החזיקו מעמד חיילים חדורי-משמעת, בשעה שצבאות אחרים שרוחם נתרופפה עלידי קצינים שנסו להופיע כ«בחורים טובים» — נגפו. לפיכך יודעים הם, כי כל חייל מצווה לבצע לאלתר את הפקודה הניתנת, שאם לא כן תגרם תקלה לצבאו הוא. ומטעם זה, אף כי בשדה הקרב מוותרים גם הקצינים וגם החיילים על כל נקישת-עקבים מיותרת, אוכלים אותו המון עצמו אף מתחסים באותה השמיכה, הרי בכל זאת קוי המשמעת היסודית גשאים בחקפם.

מטרת המשמעת החדשה היא — לדבריו של הגנרל מרשל — «לטפח ציות חדור-רצון — והכרה של היחיד לטובת הכלל». משקיף צבאי זר שנוכח בתמרוני קרולינה סיכם את המתווים החדשים בדרך זו: «המשמעת הליברלית ותודות-ההבנה השוררת בצבא ארצות הברית היא מקור כוח».

* הצבא האמריקאי ב-1941 היה מורכב משלושה סוגים עיקריים: א. חיילים לפי משלוח-ידם, בעלי-הותק, או שהתנדבו לצבא בזמן האחרון; ב. אנשי ה«משמר הלאומי», כלומר הצבא המיליציוני, אשר גויסו לשנת שירות רצוף; ג. מגויסי-חובה, לפי חוק «השירות הלאומי» שהופעל בסוף 1940. המעי. ** על הקורא לזכור. כי יום השלומי השכר להחילות היה ידוע בעבר כיום הוללות ופורענות. המעי.

כתצבא מוגן נקבל מאפססוף המוש, או המון מוגן, לא קל קד בנשקו, כמו במשמעת, ארגונו והיותו נתון למרות. לעתים מסגל המון לגלוי אמירות לא יאמן, אף קעט בו מכת-העמידה, והתנאים החיצוניים קשים שהם עשויים לרמס את רוחו, כן עשויים הם גם לדיכאו. לא די באמץ-לב פשלעצמו, יש לצרף אליו גם סה שקורין «רוח» — זוהי הסגולה הפורקנת, התלונה ביתם-קבור לעגון ששלי גלחמים, בנאמנות למנהיג, בבטחונו של האדם ביכולת עצמו וביכולת חבריו, ובתחושה המשרשת, שקל אתר ואחר עושה קמיטת כחו למען הנצחון, ושאיש לא יעזב את רעהו בצר לו.

הרוח מקנה לצבא את הרגשות עליונותו ואי-האפשרות לנצחו, והיא מספחת עליהי השכל הישר, הארגון הטוב, היינו והעידוד העילים והתפקדה, שנושאיי-הפקוד הם מכשרים, אמיצי-לב ונוהגים בצדק.

גנרל מולר